

פרקשת מطنות

ובכל הטע בנשים אשר לא ידעו ממשבב זכר (במדבר לא). שם שנינו, אמר רבי יהודה, אין העולם מתנהג אלא בשני גונים שבאו מצד האשה, שגונם זהה חכמת לב. זהו שפטותם (שםות לה) וכל אשה חכמת לב בידיה טו ויביאו מטונה את התכלת ואת הקרגמן. ומה הביאו? את התכלת ואת הקרגמן, הקרגמן, הגונים שפלולים בתוכה הגונים.

זהו שפטותם (משלילאי) דרישה צמר ופשתים ופעש בחפץ בפה. וכתווב בידיה טו. מה טו? אמר רבי יהודה, טו בדין, טו ברוחמים. אמר רבי יצחק, למה נקראה אשה? אמר לו, שפלולה בדין וקלולה ברוחמים. בא וראה שאמר רבי אלעזר, כל אשה נקראה בדין, עד שטועתה טעם הרוחמים. שלמדנו, מצד של האיש בא הלבן, ומצד האשה בא האדם. טעם אשה מלבן, הלבן עדיף.

ובא ראה, למה אסורות נשות שאר עמים שירעוות משגב זכר? ממשום שנינו, יש ימין ויש שמאל, ישראל ושאר העמים, גן עדן וגיהנום, העולם הזה והעולם הבא. ישראל כנגד הרוחמים, ושאר העמים כנגד הדין. ונשינו, אלה שטעה טעם הרוחמים, הרוחמים מנצחים. אלה שבעה. נרבק. ועליהם נקרא יעשה נח והכלבים עז נפש לא ידעו שבעה.

ועל זה שנינו, הנבעלת לגווי, קשורה בו בבלב. מה בלב פקיע ברוחו, חצוף - אף כאן דין בדין פקיע, חצופה בכלל.

פרקשת מطنות

ובכל הטע בנשים אשר לא ידעו ממשבב זכר. פמן תניין, אמר רבי יהודה, אין העולם מתנהג אלא בתarin גונין, דאותו מסטר אתה, דASHTECHAT חכמת לבא. הרא הוא דכתיב, (שםות לה כה) וכל אשה חכמת לב בידיה טו ויביאו מטונה את התכלת ואת הקרגמן. ומאי מתיין. את התכלת ואת הקרגמן, גונין דכלילן בנו גונין.

הרא הוא דכתיב, (משלילאי) דרישה צמר ופשתים ופעש בחפץ בפה. וכתווב בידיה טו. Mai טו. אמר רבי יהודה, טו בדין, טו ברוחמי, אמר רבי יצחק, מאוי אהקריא אשה. אמר ליה, דכלילא בדין, וכלילא ברוחמי. תא חי, דאמר רבי אלעזר, כל אתה בדין אהקריאת, עד דאטעמת טעמא ברוחמי. דין נא, מפטרא דבר נש אני חורא, ומפטרא אהתקרא אתי סימקה, טעמא אהתקרא מההורא, תהורא עדיף.

והא חי, מאוי אסירן נשא שאר עמין דידי עלי משכבי דכורא. ממשום דין נין, אית ימין, ואית שמאל. ישראל, ושאר עמין. גן עדן, וגיהנום. עלמא דא, ועלמא דאת. ישראל לקבלי ברוחמי, ושאר עמין לקבלי דין. ותנן, אתה דאטעמת טעמא ברוחמי, רוחמן נצחא. אתה דטעמא טעמא דין, דין נא בדין אהתקרא. ועליהו אהתקרי, יעשה נ"י והכלבים עז נפש לא ידעו שבעה.

על דא תנין, הנבעלת לגווי, קשורה בו בבלב. מה בלב פקיפה ברוחיה, חציפה. אוף הabi דין בדין פקיפה, חציפה בכולא.

בתוקה הנבעלת לישראל, שנייה,
בתויב (בריטים) ואתם הרכבים בה'
אליהם מיים כלכם היום. מה
הטעם? מושם שגשמה ישראל
באה מרום אלהים מיים, שפהותוב
(ישעה נ) כי רוח מלפני עצות.
משמעותו מפשע שפהותוב מלפני.
ומושם מפשע שפהותוב מלפני.
בק, אשה שהיא בתולה, שלא
נרבקה בדין הקשה של שר
העמים, ונרבקה בישראל -
הרchromים מנצחים, והיא נשרה.
ובא ראה, בתויב (מלחים פט) כי
אמרתי עולם חסד יבנה. מה זה
חסד? הוא אחד מהפתרים
העלונים של המלך. שנשימת
ישראל קרא לה קדוש ברוך
הוא חסד על פנאי שתבנה, ולא
יכלה חסד מן העולם, מפשע

שפחותוב יבנה.

מושם ב' שנייה, כי שמקלה חסד
מן העולם, יכול היה לא לעולם
הבא. ועל זה פתויב (בריטים כה) לא
תהייה אשחת הפט החוץ, כדי
לעשות חסד עם הפט, ונעשה
הבניין, שפחותוב עולם חסד יבנה.

בתוקה הנבעלת לישראל, פגינן, כתיב, (דברים
ד) **ואתם הרכבים בה' אליהם חיים**
כלכם היום. מי טעם, מושם דנסמתא
ישראל, אתייא מרוחך דאליהם חיים.
כתיב, (ישעה נ ט) כי רוח מלפני יעטוף. משמע
כתיב מלפני. ובגין לכך אתה דהיא בתולפת,
הלא אתדקת בישראל, רחמין נצחא ואתבשרה.
ואתדקת בישראל, רחמין נצחא ואתבשרה.
והוא חזי, כתיב (מלחים פט ג) כי אמרתי עולם חסד
יבנה. מי חסד. הוא חד מفترוי עילאי
דמלכא. דנסמתא ישראל קרא ליה קוידשא
בריך הוא חסד, על תנאי דיתבונין, ולא ישתייצי
חסד מעולם, משמע כתיב יבנה.

בגין לכך פגינן, מאן דישאי חסד מעולם,
אשרתייצי הוא לעלם דאת. ועל דא
כתיב, (דברים כה ה) לא תהיה אשחת הפט החוץ,
בגין למיעבד חסד עם מיטתא, ואתעביד בנינה,
כתיב (מלחים פט ג) עולם חסד יבנה.

פרשת ותתנן - מאמר קו הפטה.

אמר רבי שמעון, עד הכא לא הו חביריא ידע רזא דגו יהודא. אמר
רבי אלעזר, כל קראין דאוריתא רזין סתימין עילאן איןין, והאי קרא
מאי איה.

פתח ואמר, שמע ישראל ה' אלינו ה' אחד. הא קרא, אף על גב
דבמה טרין דרישנא ביה, רזא דיהודא דביה סתימה מעיןין,
לבא איטים הוא מניה, דבמה חפיקמין טריישין דלבא לעאן, ולא ידען,
ולא אדקין. סתים מהיז עיגיהון, ומסוכלתנו לביהון. פא חזי, קרא
דייחודה אהוון טמירין, שורין ותיבין גלייפין בקיומיהם.

שמע, שמא דרזא דיהודא, גו טמירא עילאה סתים, וגליא גו גלייפי
טמירין, לסלקא בדרゴי לאשטלם לעילא. שמע, ביה תליה

ש"ם, ביה פלִיא שמיעה. שם, כמה דעת אמר (ש"בו) אשר נקרא שם. ע', אשגחותה דריש שטא ועד סיפא שטא.

ע' טובת לאסתבל באיה. בגין דאית עין טובת ועין רעה. עין טובת, מפטרא דימינא. עין רעה מפטרא דשמאלא. עין טובת, הינו רזא דרישים באיה ישראלי, דכתיב שמע ישראלי, ישראלי סבא. ואוקמה, דהכא ישראלי סבא.

ומאן דאמר ישראלי זוטא, פלא חד. ישראלי זוטא שפיר, העין סמיך באיה. ומאן איה. דכתיב לא יגרע מצדיק עיניו. ורק ר' זעירא. ר' עילאה, ר' זעירא פלא חד. ר' זעירא, מבועא דבירא שלא אפסיק מנייה לעלמיין. עד הכא אתפְרָשׂו אורהין גליפין ברזא חד. מכאן ולהלאה, רזי דריזין דיחוקא שלים, בקאה חזי שייעורא דליה שייעורא למייעבד מדידין ושיעורין לסטرين כלחו.

יהוה אלהינו יהוה. רזא דרביסטר אתוון. תלת שמן פנימאין, כללא דכללא. רזא חדא, עילאה אמצעיתא ותפא. הכא כללא דכל סטרין, מאתר דלית באיה שייעורא דאקרי אין סוף, עד סיפי סטרא בתראה תפאה לכל דרגין.

חד לעילא, אמר דשירותתא, דמתפְן נפקין שבילין לכל סטרין. חד באמצעיתא רזא דמשה אבליל גרמיה באיה בגו אברהם ויצחק. חד כללא דוד מלפआ. תיקינה וסמכא חד לכלחו.

ובד מהחרון אתוון דמיהמנותא, אתגליין בחבורא וקיישורא דכלא. הרים עלמין, עילאה ותפא. עילאה סלקא עד דלית שייעורא (דף ע"א) ו אין סוף. תפאה נחתא. בשעורה עד סוף דכל דרגין.

עלמא עילאה דמתקשרא וסלקא עד אין סוף, פלייג אתווי בדרゴי, שבע אתוון, יהו"ה אל"ה. עד כאן רזא דעתמא עילאה, דמתקשרא וסלקא עד אין סוף, ואתפליג באתווי שבעה. עלמא תפאה, דמתקשרא באיה, ונחתא עד סוף דכל דרגין, פלייג אתווי בדרゴי שבע אתוון, ינו"ה יהו"ה. תלת אתוון עילאיין, בארבע אלין, רזא חדא, חבורא וקיישורא חדא, דלית בהו פירודא. ובגין כן לאביביסטר אתוון שבעה ושבעה, וכלא חד.

אחד, ואוקמה דליית עילאה ורב על שאר אתוון. וכן ריש דאל אחר. לאשתתמודעא, שלא לאחלפה רזא קדישא עילאה, ולאכללא סטרא אחרא בהדייה.